

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **W.W.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 września 2017 r.,

z urzędu, kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 20 kwietnia 2017 r., sygn. akt XI Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 7 października 2016 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

1. pozostawić kasację bez rozpoznania;

obciążyć skazanego W. W. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2017 r., sygn. akt XI Ka (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 7 października 2016 r., sygn. akt II K (...), którym to wyrokiem W. W. uznany został za winnego popełnienia występku określonego w art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazany na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres próby 3 lat oraz występku określonego w art. 190 § 1 k.k. i za to skazany na karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 15 zł.

Kasację od orzeczenia Sądu odwoławczego wywiódł obrońca skazanego zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego tj.: art. 433 § 2 k.k. (pkt 1 kasacji) i art. 457 § 3 k.p.k. (pkt 2 kasacji). Podnosząc te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie W. W., ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w L..

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Ł. wniósł o jej pozostawienie bez rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Za trafny uznać należy wniosek oskarżyciela publicznego zawarty w pisemnej odpowiedzi na kasację, bowiem przedmiotowa skarga jest niedopuszczalna z mocy ustawy. Nieprawidłowe były przy tym podejmowane w toku postępowania okołokasacyjnego decyzje procesowe Sądu Okręgowego w L.. Rzucająca się w oczy niedopuszczalność kasacji czyniła zbędnym wzywanie obrońcy skazanego do uiszczenia opłaty od kasacji, a nadto obligowała prezesa sądu odwoławczego (przewodniczącego wydziału lub upoważnionego sędziego – art. 93 § 2 k.p.k.) do wydania zarządzenia o odmowie jej przyjęcia stosownie do dyspozycji art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k. Skoro zarządzenie takie wydane nie zostało, a wręcz przeciwnie, kasacja została przyjęta i przedstawiona sądowi kasacyjnemu, konieczne było orzeczenie przez Sąd Najwyższy w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k.

Przypomnieć należy, co umknęło uwadze zarówno autorowi kasacji jak i Sądowi odwoławczemu, że zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej przez stronę z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) oraz kasacji jednego z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 524 § 4 pkt 2 k.p.k.)

Zapadłym w tej sprawie wyrokiem sąd *ad quem* utrzymał w mocy wyrok sądu *meriti*, w którym oskarżonemu W. W. za przypisane mu czyny wymierzono: karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (zarzut I) oraz

karę grzywny (zarzut II), natomiast w kasacji wniesionej przez obrońcę nie wskazano na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k. Powód taki nie wynika również z pisemnych motywów nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Mając na uwadze powyższe, a więc niedopuszczalność kasacji strony w tej postaci (art. 429 § 1 *in fine* k.p.k.), należało orzec, jak w pkt. 1 niniejszego postanowienia.

Powyższe implikowało również rozstrzygnięciem zawartym w pkt. 2., tj. obciążeniem skazanego – art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. – kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego. Wprawdzie wchodząca w skład tych kosztów opłata została uiszczona w następstwie niezasadnego wezwania przez Sąd drugiej instancji, nie ulega jednak wątpliwości, że jej zwrot mógłby nastąpić jedynie w wypadku uwzględnienia kasacji chociażby w części, albo jej cofnięcia (art. 527 § 4 k.p.k.). W niniejszym postępowaniu żaden ze wskazanych warunków nie wystąpił (zob. w tym przedmiocie postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 sierpnia 2011 r., III KK 196/11, LEX nr 955022).

Od niniejszego postanowienia środek odwoławczy nie przysługuje (art. 430 § 2 k.p.k.).